

עפרה גלברט-אבני

רקע

1

לפניכם מידע על הסופרת עפרה גלברט-אבני. קראו אותו.

מידע על הסופרת עפרה גלברט-אבני

הסופרת עפרה גלברט-אבני נולדה בשנת 1947 וגדלה בתל-אביב. בהכשרתה הייתה עובדת סוציאלית בבית-חולים "שיבא" בתל-השומר, ורק אחר כך פנתה לכתיבה ספרותית. בספריה היא מעלה נושאים חברתיים כואבים, שפגשה בעבודתה כעובדת סוציאלית.

היא יסדה את עיתון הילדים "משהו" וערכה אותו. אחרי שנסגר העיתון, החלה לעסוק בעריכת ספרים לילדים ולנוער, במפגשים עם תלמידים בבתי-ספר ובהנחיית סדנאות כתיבה לילדים. המידע מבוסס על מידע במאגר כנפיים של מטח

<http://ofek.cet.ac.il/units/he/lashon/knafaim/Showknafaim.aspx?InnerFrameUrlForPermaLink=http://knafaim.cet.ac.il/pages/main.asp>

2

לפניכם דף (עמוד 21) מתוך הפרק החרם בספר קירות שלא רואים. קראו אותו, וענו על השאלות שאחריו.

עמוד 21 מהסיפור "החרם"

ביום ראשון התברר, שמה שהתחיל כפיצוץ המסיבה - הפך לחרם. לא עלי, על מירית. מירית אולי חושבת שהחרימו אותה בגלל שלא הסכימה להזמין את עמיר למסיבה שלה, אבל אני חושבת שזאת הייתה הזדמנות להעניש אותה על זה שהיא אחרת, לחוד כזאת, לא עם כולן, ועל זה שהיא אומרת בדיוק מה היא חושבת, אפילו שזה פוגע באחרים. זה מעצבן את הילדים במיוחד, מפני שהיא לא מקובלת, אז היא מרשה לעצמה. מה פירוש החרימו אותה? קודם כל עירית, שיושבת לידה, לקחה את החפצים שלה ועברה לשבת ליד אתי, בלי להגיד למירית מילה. מותר אצלנו להחליף מקומות, ועדנה, המורה לא מתערבת כל זמן שלא מפריעים לה.

המשך במאזן הבא

אחר כך, בשיעור ספורט, אף אחת לא רצתה להיות בת זוג של מירית. עדיין לא הבנתי שמדובר בחרם. גם נילי לא. יואלה, המורה לספורט, אמרה לחגית להיות בת זוג של מירית, וחגית אמרה שכואב לה הראש, והאם היא יכולה ללכת לאחות? כל הבנות צחקו. אז התחלתי לתפוס שקורה פה משהו רציני ואמרתי לנילי: "הם מחרימים אותה! מצאי בת זוג אחרת," ונעמדתי ליד מירית. גם מירית כבר הבינה שזה לא היה מקרה וסידרה לה את המשקפיים על האף. כך היא עושה כשהיא חושבת.

השיעורים האחרים עברו כרגיל, אבל אף אחד לא דיבר עם מירית, וכשהיא פנתה למישהו, הוא סובב לה את הגב ולא ענה והסתכל סביב לראות אם כולם רואים שהוא בסדר.

זה היה נורא.

הלכנו יחד הביתה, נילי מירית ואני, ושתקנו. לאף אחד מאתנו לא היה האומץ להתחיל לדבר על זה, כלומר, לדבר על החרם. אי אפשר היה לנחש אם מירית סובלת- או אדישה למצב. נילי ואני היינו נרגשות ומאוד מבולבלות. נפרדנו והלכנו הביתה.

כשעליתי, רק מוטי היה בבית, אמא חוזרת אחר הצהרים ומביאה איתה את מיקי מהמעון, ואבא חוזר לפנות ערב.

ארגנתי לי פירות בצלחת, התיישבתי במרפסת וחשבתי זה היה נורא כשמחרימים אותך. פעם החרימו את עדי, ילד רזה כזה, תלמיד, תלמיד טוב, כי לא הסכים לתת לילדים להעתיק שיעורי-בית. אבל זה היה בשנה שעברה, בכיתה ה', עכשו אני חושבת, איך זה שדווקא על התלמידים הטובים יוצא שעושים חרם? בגלל שמקנאים בהם? אולי מי שחרוץ הוא מתנשא, ושומר מרחק? אבל עדי לא כזה. וגם מירית לא. נכון שהיא לא מתחברת בקלות, אבל שכשהיא חברה- היא חברה מצוינת.

ואולי, חשבתי, אולי יחרימו גם אותי ואת נילי, אם נמשיך להיות חברות שלה? פתאום היה לי קר בכל הגוף. אפילו באוזניים. מה יהיה אם אני באה מחר בבוקר, ואף אחד בכיתה לא מדבר איתי? טלפנתי לנילי.

"לא חשבתי על זה," ענתה נילי, "מה נעשה?"

א מדוע החרימו את מירית?

- סמנו בקטע את ההשערות לכך.
- העתיקו את הסיבות בקצרה.

ב מה דעתכם: האם כל הסיבות שמצאתם, מצדיקות חרם על מישהו?

- מה מוצדק? מדוע?
- מה לא מוצדק? מדוע?

ג בקטע שקראתם, נירית אינה מדברת. כיצד, לדעתכם, היא מרגישה? האם היא סובלת או אדישה, כפי שנאמר?

ד אילו בכיתה שלכם היו מטילים חרם על חבר או על חברה טובים שלכם:

- האם הייתם מצטרפים לחרם? **הסבירו**

- האם הייתם פועלים כדי לבטל את החרם? אם כן - מה הייתם עושים?
